

स्त्रियंब्राह्मणंवापिहत्वानुवादंप्रशंसां ॥ १६ ॥ रुद्रः हिंस्रः देवोराजा रुद्रं कलिं ॥ १७ ॥ १८ ॥ कुतोराज्ञोरुद्रत्वमिति पृष्ठे आह आत्मेति मानवानां रुद्रदेय आत्मा जीवोस्ति स एव रुद्रः संहर्ता भवति यथा च य
हाविष्टस्य शरीरे देहस्वामिनः स्वन भवति किंतु तदानीं तद्देहस्यैव स्वं एव रुद्रावेशकाले नृपस्य शरीरं रौद्रमेव भवतीत्यर्थः ननु कुतः शांतस्यात्मनो रुद्रत्वमत आह वातेति यथा उत्पत्तवातः आकाशोत्थ आकाशोत्थां
मेघदेवतां इतस्ततो नयति गर्जयति विद्युदशनिवारीणि च तत आविर्भावयत्येवं आत्मोत्थितं जीवमात्मोत्थिताः कामक्रोधादयः सर्वे हिंस्रं कारयंतीत्यर्थः ॥ १९ ॥ इदमाक्षिपति नवा इति यथा आकाशेन युक्तास्त
तः पृथग्भूताः वातो मेघाश्च मेघप्रवर्तकदेवता च प्रत्यक्षेण शास्त्रज्ञानेन च दृश्यंते नैव जीवो वा तदभिभावकः कामादिर्वापृथक् दृश्यते किंतु आत्मन्येव वद्ग्यौ ण्यवत्कामद्वेषौ वर्तंते तौ चैतस्य बंधकौ मोहकौ च भवत इत्यर्थः
॥ २० ॥ अत्रोत्तरमाह यथेति यथाऽल्पोपि वद्विरधिकमधिकं काष्ठभास्मपारुक्षकत्वं ग्रामं दहति तत्र न केवलं काष्ठानां दाहकत्वं नापि काष्ठान्यनुपारुद्धस्याग्नेः किंतु तदुभयसंघातस्यैव तत्रापि विवेके क्रियमा

स्त्रियं हत्वा ब्राह्मणं वापि पापः सभायां यत्र लभते नुवादं ॥ राज्ञः सकाशेन बिभेति चापितो भयं विद्यते क्षत्रियस्य ॥ १६ ॥ पापैः पापे क्रियमाणे हि चैलत तो रुद्रो जा
यते देव एषः ॥ पापैः पापाः संजनयंति रुद्रं ततः सर्वान् साध्वसाधून् हिनस्ति ॥ १७ ॥ ऐल उवाच कुतो रुद्रः कीदृशो वापि रुद्रः सत्वैः सत्वं दृश्यते वध्यमानं ॥ एत
त्सर्वं कश्यप मे प्रचक्ष्व कुतो रुद्रो जायते देव एषः ॥ १८ ॥ कश्यप उवाच आत्मारुद्रो रुद्रदेयमानवानां स्वं स्वं देहं परदेहं च हंति ॥ वातोत्पातैः सदृशं रुद्रमाहुर्देवैर्जीमू
तैः सदृशं रूपमस्य ॥ १९ ॥ ऐल उवाच न वै वातः परिवर्णोति कश्चिन्न जीमूतो वर्षति नापि देवः ॥ तथा युक्तो दृश्यते मानुषेषु कामद्वेषाद्वध्यते मुह्यते च ॥ २० ॥
कश्यप उवाच यथैकगेहे जातवेदाः प्रदीपः कृत्स्नं ग्रामं दहते च त्वरं वा ॥ विमोहनं कुरुते देव एष ततः सर्वं स्पृशते पुण्यपापैः ॥ २१ ॥ ऐल उवाच यदि दंडः
स्पृशतेऽपुण्यपापं पापं पापे क्रियमाणे विशेषात् ॥ कस्य हेतोः सुरुतं नाम कुर्यादुष्कृतं वा कस्य हेतोर्न कुर्यात् ॥ २२ ॥ कश्यप उवाच असंयोगात्पापकृतामपापां
स्तुल्यो दंडः स्पृशते मिश्रभावात् ॥ शुष्के नार्द्रं दह्यते मिश्रभावात् मिश्रः स्यात्पापकृद्भिः कथंचित् ॥ २३ ॥

जेवङ्गेरेव उपाध्यावेशाद्दाहकत्वं एवं आत्मानमारुह्याहंकारवद्विः कामक्रोधादिवातैरुद्दीपितो रुद्रत्वं प्रतिपद्यते ततश्च अयो दहति एधांसि पचंतीति वत् अहंकारेण कृतं आत्मन्युपचर्यते मोहात्तेन च सर्वजगदसंम
प्तिजलचंद्रन्यायेन पुण्यैः पापैश्च स्पृश्यते तत्त्वालोचने त्वसंग एवात्मेत्यर्थः ॥ २१ ॥ अत्र शंक्ते यदीति अपुण्यपापमपि आत्मानं यदि विशेषात् क्रियमाणे पापे निमित्तभूते सति दंडः पापं दंडात्मकं पापंगालनताड
नादिदुःखं कर्तुं स्पृशते मोहादिति ब्रवीषि तर्हि पुण्यकरणं पापवर्जनं च शास्त्रचोदितं दैवस्यात् आत्मनि वास्तवदुःखाभावस्य सिद्धत्वात्तदर्थं साधनोपादानं व्यर्थं स्यादिति भावः ॥ २२ ॥ आत्माहंकारयो
र्मिश्रभावाद्दहंकारमतदुःखमात्मनि प्रतीयते अतो हंकारत्यागान् किंचिदात्मनो दुःखमस्तीत्युत्तरयति असंयोगादिति ॥ २३ ॥